

Fehér márványfal, sötét berakások,
ékszerdoboz, geometrikus minták,
a dombtető épületkoronája,
felmenni oda, egy szuszra hadarta,
olyan, mintha magadhoz vinne lépcső.

Ki vagyok én? Még óceánt se láttam,
nem ültem úrhajóban, vadászgépen,
nem volt kutyám, autóm, vállalkozásom,
nem szeretkeztem azonos neművel,
egyetlen holt nyelvet meg nem tanultam.

Mondhatnám: ha arcomra rátapadna
az összes elszalasztott lehetőség,
egy ügyes szobrász levehetné róla
a megvalósultnál valószínűbb maszkot,
életem negatívját – de nem mondom.

A román korban fejem hétévente
lecsapták volna, lenne szép legendám,
fej nélkül vígan felkapnék a dombra,
kereskedő lennék, katona, püspök,
vén vőlegénytől viszolygó menyasszony.

Mai fejem N. kapta fel az útról,
ott pattogott, ő volt az arrajáró,
az ő kezében kezdtem szónokolni,
azt hittem, gyorsan megnyugszik a szívem,
azt hittem, gyorsan elhagy majd a démon.

2000, 2015/1-2.

Imre Flóra

SZŰK VILÁG

folyvást a falba ütközik a váll
vagy inkább a fal ütközik a vállba
szinte észrevétlen sajog a hámb
rögök gyökerek kövek potyogása

felfelé nyitott ez a szűk világ
gödör alján a mozgásképtelen test
az elérhetetlen kékségre lát
a szív ritmustalan hánykódva verdes

egyre súlyosabb a bomló izom
mind fojtogatóbb a maradék élet
az arc feszül a járomcsontokon
világtalan bámulja azt a kéket

szarufényű nincs már pupillareflex
csak az agyagos göröngyök peregnék

Mozgó Világ, 2015/1.